

Cơn Sốt Ở Đầu Lưỡi

Nguyễn Viện

1.

Cô gái đứng trước mộ người cha. Chiều đang tắt. Những tán lá trong nghĩa trang dần sẫm lại. Cơn gió của bóng tối đã bắt đầu dấy lên từ xa. Không một tiếng động nào vẳng đến ngoài tiếng cựa cựa mỗi một trong hàng mộ. Cô thầm khấn vái. Bó hương đã cháy hơn một nửa và tàn của nó rơi vãi lả tả. Cô buồn bã nghĩ, lời khấn vái của cô không được người cha vui lòng.

Cái tỉnh đưng hài cốt quá nhỏ so với thân xác hần, mặc dù với nắm xương tàn tro thì cái tỉnh vẫn thừa chỗ cho cả một tiểu đội hần trú ngụ. Hần ao ước được bay ra ngoài. Lúc sinh tiền, hần vẫn nghe người ta nói về những linh hồn vất vưởng, những con ma không nhà. Hần nghĩ, làm ma không nhà có khi lại thú vị hơn chui vào trong cái tỉnh ngạt thở này. Điều an ủi duy nhất là những nén hương của cô gái thấp trước mộ hần, dù hần biết đây là một ngộ nhận trớ trêu. Chẳng biết thế nào người ta lại đặt cho hần cái bia lầm liệt của một anh hùng, trong khi hần chỉ là thằng đào ngũ. Tội nghiệp cô gái, tuần nào cũng một lần đến thấp hương. Quả thật, hần cũng thương cảm và muốn độ trì cho cô, nhưng những điều cô cầu xin phù hộ thì hần bất khả đáp đền.

Rời nghĩa trang, cô gái leo lên chiếc xe ôm quay về thành phố. Người lái xe ôm quen thuộc với nỗi buồn của cô, ông ta chở cô đến một quán café và đứng chờ. Cô chọn một chỗ khuất, châm lửa hút thuốc.

Em biết em sẽ chết sớm, nhưng anh không quý những giây phút gần em. Lúc nào anh cũng coi em như của nợ. Em sống làm gì khi tất cả những hy sinh của em không có ý nghĩa với anh. Em sẽ tàn phá em cũng như em sẽ tàn phá anh. Sẽ không có một người nào được yên ổn khi em không yên ổn.

Nhạc Beatles rất nhẹ, họ đang được hoài niệm. Gã chủ quán nói với cô: *Tại tôi mới tìm được một cái đĩa của Lennon, tuyệt lắm, cô nghe không? Nghe. Tại sao cô buồn? Tôi thuộc về những nỗi buồn. Cô còn trẻ mà. Ông không biết có một thế hệ sống bằng những nỗi buồn sao? Họ đã đi qua rồi. Tôi còn sót lại. Tôi nghĩ là cô chưa tới thì đúng hơn. Ông thực tế quá.*

Cô gái bước ra khỏi quán. Người lái xe ôm hỏi:

Bây giờ cô đi đâu ?

Cho tôi tới một ngôi chùa. Bất cứ ngôi chùa nào cũng được.

Chiếc xe lao đi. Thành phố loang loáng ánh đèn và người qua lại. Ngôi chùa lọt thỏm giữa sự hỗn độn bằng cái im lặng hàng cửu.

Con muốn có một lễ cầu siêu cho bố con.

Ông sư già nhắm mắt, nói :

Người sống cũng cần được tịnh độ.

Để làm gì thưa thầy?

Để tháo bỏ những cái cần tháo bỏ.

Con có gì để tháo bỏ?

Sự bất an.

Không ai có thể tháo bỏ sự bất an cho em ngoài anh. Bởi chính anh là sự bất an của em. Anh làm cho em cùng quẫn vì tuyệt vọng, vì mất lòng tin. Cuộc đời vùi dập em. Anh cũng vùi dập em. Em điêu đứng vì mất mát. Em kiệt quệ vì thiếu anh.

Ông sư hỏi :

Người đàn ông ấy là thế nào?

Không là gì cả.

Không là gì hay là tất cả đều mê lầm. Khi cô soi gương, hãy nhìn ra phía sau. Và im lặng.

Thầy đến làm lễ cầu siêu cho bố con chứ?

Mô Phật, bàn đạo sẽ đến.

Người lái xe ôm đứng nhìn trời. Cô gái bảo:

Đưa tôi về.

Cô không đến chỗ làm sao ?

Không.

Ở đây có nhiều quỉ. Bọn chúng núp trong bóng tối và núp cả trong người các cô gái. Chúng lôi kéo đàn ông bằng sự quyến rũ của cơ thể giống cái. Sự mềm mại và cái thơm tho của những ước muốn đỏ rực. Tôi đã nhìn thấy quỉ. Mắt nó long sòng sọc và ngoáy lắc điên cuồng cặp mông tròn, lẳng. Hai hàm răng nó nghiền lại và rên như một con chó đói. Nó ngồi chồm hổm trên nóc nhà và khóc. Nó than thân trách phận vì sự hoang đường của mình.

Cô gái quăng quần áo vào góc giường rồi nằm vật xuống. Thân hình cô thôn đụt trông giống như một con thằn lằn trắng dán xuống mặt nệm. Trên tường, bức tranh bằng bột màu vẽ cô đứng dạng hai chân phô bày một sức mạnh kiêu căng của giống cái do người đàn ông cô yêu tặng, nhìn xuống cô khinh bỉ. Người đàn ông cảm nhận về cô như một thực thể tính dục vừa quyến rũ vừa kinh tởm và ông ta đã vẽ cô trong các tư thế gợi dục nhất để biểu thị một cách nhìn về phụ nữ. Cô rất thích những bức tranh này. Cô bảo, con người chỉ đáng được tuyên dương khi làm tình và đàn bà chỉ thực sự vĩ đại khi kẹp chết đàn ông trong háng.

Đưa cái nhìn băng quơ của mình lên trần nhà, trần nhà hiện ra những con quái vật ôm nhau lẫn lộn, cô cảm thấy có những gương mặt quen. Cô tìm một khuôn mặt đàn ông. Và cô thấy người đàn ông của mình đang

ôm một cô gái khác. Mắt cô trợn trừng bắn ra những tia máu hằn độc. Mặt người đàn ông khô tím rồi dúm dỏ như bị tạt axít. Cô chuyển cái nhìn của mình xuống bức tường treo những cái móc áo. Quần áo sóng sượt như những hình nhân man dại. Cô bảo, thế giới này toàn giả trá. Không có một gã đàn ông nào dám sống như dám nói. Và cô nằm với hình bóng của những gã đàn ông không ra gì suốt đêm.

Sáng sớm, cô đưa ông thầy cúng ra mộ mà cô nghĩ là của cha mình cùng với một con gà luộc, một đĩa xôi gấc và một bó hương.

Trời mát mẻ thế này mà ra đường được nhìn thấy cái mệnh mông bao la quả là sướng. Ta cảm ơn cô. Cảm ơn sự nhầm lẫn thú vị này. Dầu gì thì ta cũng sẽ nhất định đền ơn cô xứng đáng. Cô không phải hiểu với ta, nhưng lòng hiếu của cô đủ để cha cô ở đâu đó vui lòng. Ta sẽ chỉ lối đưa đường cho cô và sẵn sàng phục vụ những ý muốn của cô. Nào cô hãy cúng đi, cầu thần phật giải thoát cho ta.

Cô bày xôi gà ra trước mộ, trên một tờ giấy báo. Rồi cô thắp hương, lùi ra nhường chỗ cho ông thầy cúng.

Vừa tụng kinh vừa gõ mõ, ông thầy cúng đọc những gì cô không hiểu. Cô cũng không hiểu ông thầy cúng có quan tâm tới những gì ông ta đang đọc hay không, nhưng lòng thành của cô cảm thấu được chư thần. Cái linh hồn bé mọn trong mộ nhẹ nhàng thoát ra khỏi cái tĩnh, thoát ra khỏi mọi vật cản và từ từ bay lên. Vừa thoát ra khỏi mặt đất thì bất ngờ sấm chớp ùng ùng nổi lên. Cái linh hồn bé mọn vội vàng trốn vào trong người cô gái. Cô lạnh toát người và hắt hơi ràn rụa nước mắt và nước mũi. Cô ngã xuống một cơn mơ bất tận.

Ông thầy cúng hốt hoảng buông cái mõ đỡ người cô. Cả cái bãi tha ma nghĩa địa chợt vang rân tiếng cười. Ông thầy cúng nhẹ nhàng đặt cho cô nằm ngay ngắn rồi xoa bóp người cô trong lúc ông luôn mồm gọi cô ơi cô ơi cô tỉnh lại đi cô ơi... Đến lúc ông thầy cúng đã thật sự sợ hãi thì cô tỉnh. Cô hỏi :

Sao lại thế này ?

Cô bị ngất.

Thầy đã làm gì con ?

Bản đạo không làm gì cả ngoài việc cứu cho cô tỉnh lại.

Cái linh hồn phiêu dạt trú ngụ trong người cô bảo: *Thằng cha này có tà ý đấy.*

Thầy có tà ý không ?

Bản đạo tu hành. Nhất thiết vạn sự là không.

Con có bề gì, thầy phải đền.

Cô cười gói đĩa xôi bỏ vào trong túi xấp kính cẩn đưa biếu thầy cùng với một phong bì tiền.

Mô Phật. Quan âm bồ tát độ trì cho cô.

2.

Người lái xe ôm chở cô đi một vòng quanh những con đường quen thuộc. Cô gái nói:

Hôm nay tôi không muốn làm gì cả.

Tôi cũng đoán thế.

Chiếc xe chở cô tiếp tục chạy lòng vòng. Cô nói:

Chở tôi qua Cần Giờ.

Con đường vắng hun hút. Thoáng đặng và đẹp bồn chồn, cánh rừng vươn tay với vào biển. Cô gái hét lên hòa trong tiếng gió :

Em thèm anh.

Người lái xe ôm tăng ga phóng nhanh về phía biển. Cái linh hồn bé mọn phiêu dạt trong người cô bảo: Ừ, cứ phóng nhanh lên. Chúng ta sẽ bay cả trên mặt nước. Cái tự do này không phải lúc nào cũng cảm nhận được. Hãy hét nữa đi bé con.

Em yêu anh.

Bất chợt, người lái xe ôm thắng xe lại. Cô gái hỏi :

Có chuyện gì vậy ?

Ông ta không nói gì, xuống xe.

Có chuyện gì vậy ?

Ông ta vẫn không nói gì, quay người chạy như điên dại về phía sau. Yên tâm đi, hấn muốn nhặt lại những câu cô vừa nói. Chạy được khoảng năm trăm thước, người lái xe ôm quay lại.

Anh làm gì tôi không hiểu.

Cũng không cần thiết hiểu làm gì.

Đi tiếp chứ?

Chiếc xe lăm lũi chạy giữa rừng cây. Người lái xe ôm nói:

Cô cứ hét những điều cô muốn. Không có ai nghe đâu, kể cả tôi.

Tôi không muốn hét nữa. Anh ấy không biết tôi đã yêu anh ấy như thế nào.

Biết hay không biết, tôi cho rằng điều ấy không quan trọng.

Tôi cần sự chia sẻ.

Để thôi cô bé ạ. Ngay bây giờ người đàn ông sẽ thấy lòng bùng trong lồng tai những lời cô vừa hét. Và hắn sẽ phải nhảy nhồm lên vì cả thế giới này biết cô yêu hắn. Hắn sẽ phải van xin cô tha mạng vì sự bủa vây khủng bố của cô. Hắn sẽ phải bại liệt vì sự vô độ dâm dăng của cô. Cả thế giới này sẽ chia sẻ với cô trong nỗi niềm nhục cảm bí tráng của giống người.

Hắn đang ngủ dưới mái tranh ở trang trại. Hãy đến đây và đánh thức hắn dậy bằng nụ hôn cuồng bạo của cô.

Cho tôi vào Lý Nhơn. Cô gái bắt chọt bảo.

Tôi không biết đường.

Cứ đi đi tôi chỉ.

Người đàn ông nằm trên chiếc võng. Mắt nhắm. Hơi thở nặng. Quyển sách nằm dưới đất. Anh muốn chết trong tịch lặng và cái dịu dàng của những cơn gió rừng. Niềm an ủi của những chiếc lá non thanh thoát. Sự thình lạng của đất. Cái ngọt ngào của sự quên lãng. Và lời tiễn đưa của thời gian cùng cực. Anh từ bỏ cả niềm vui lẫn nỗi buồn từ bỏ những giấc mơ từ bỏ chính anh.

Cô gái đứng sững trước người đàn ông đang nằm. Có điều gì đó cô không với tới. Một nỗi ngậm ngùi khôn tả đổ xuống người cô. Và cô không thể sấn tới ôm choàng lấy người đàn ông để hôn hít như cô khao khát. Cô không thể đánh thức một linh hồn đã chết. Và cô khóc.

Người đàn ông mở mắt nhìn cô. Ông ta đứng dậy.

Sao em biết anh ở đây ?

Em có thể làm được tất cả những gì em muốn.

Người đàn ông thờ dài. Ông ta không thể nói với cô về sự khổ lụy của cái đa đoan ước muốn của cô. Ông ta đã thuộc về một thế giới khác mà sự hững hờ cô không thể hiểu.

Em tìm anh làm gì ?

Để đòi lại những cái anh đã lấy mất của em. Sự trinh trắng của em. Niềm tin của em. Nhan sắc của em. Tuổi trẻ của em. Thời gian và tâm huyết của em.

Anh chỉ có thể trả cho em tất cả những điều ấy bằng mạng sống của anh. Giết anh đi.

Anh không thể chết dễ dàng như vậy được. Em cũng chẳng cần cái xác chết của anh làm gì. Cái em cần là tình yêu của anh. Anh vẫn có cách trả cho em là hãy yêu em và giữ em trong tình yêu của anh.

Anh không tưởng tượng được là anh có thể yêu em trong sự khủng bố và cuồng bức.

Cô gái bước tới:

Ôm em đi.

Ông ta đứng im.

Ôm em đi. Anh có ba phút để chọn lựa.

Hết ba phút, ông ta vẫn đứng im. Không thể chờ đợi, cô khóc rống lên. Vừa khóc cô vừa kể lể như một con diên về tất cả những gì cô đã làm vì yêu ông. Ông rút thuốc hút. Nhắm mắt. Hơi thở nặng. Ông nằm xuống đất. Tan biến. Cô hét hoảng níu ôm ông và hôn lên đôi môi dửng dưng của ông. Hôn sự nguội lạnh khắp người ông. Cái linh hồn bé mọn phiêu dạt phụ họa với cô khơi dậy lòng tà của ông, và từ trong sâu thẳm cái tính giống của ông thức dậy. Cô bảo :

Nói thật, em không thể xa anh được chỉ vì chuyện này.

Con qui cái bò dưới đất, mồm nó chảy dãi, mũi nó đánh hơi khìn khịt. Và khi tìm được cái mùi nó muốn, nó rúc vào hồi hả như con lợn rúc mồm xuống máng thức ăn. Nó gồng người trơ lên mọi giác quan tận hưởng khoái cảm được lãng nhục và lệ thuộc.

Ông làm cho cô mãn nguyện.

Con qui thở dốc. Nó chồm lên máng thức ăn, trằm người vào đồng sền sệt như sữa và lấy tay vốc lên người.

Người đàn ông bảo :

Em về đi, trời sắp tối.

Anh không muốn em ở lại sao ?

Không.

Nếu em muốn ở lại ?

Anh kiệt sức rồi.

Anh không làm gì cũng được. Em chỉ cần anh ôm.

Anh cũng không còn sức để ôm.

Em tha cho anh.

Màu đen của con qui chìm vào trong bóng tối. Và trong bóng tối nó tìm được sự yên bình. Không ai nhìn thấy nó đang cúi đầu cuộn tròn thu mình cho đến khi chỉ còn là một cái chấm của nỗi cô đơn tối hậu.

Cô gái ngồi lên chiếc xe ôm. Cả người lái xe và cô đều nín lặng. Chuyến phà cuối mệt mỏi và buồn bã qua sông. Người đàn ông trong rừng được thổi tắt ngọn đèn bão.

3.

Dưới ngọn nến đang tan chảy, cô gái ngồi vẽ nguyệt ngọc trên tờ giấy đã đặc kín tên người đàn ông. Những đứa trẻ đầu tròn chưa mọc tóc tùm vào nhau như một bông hoa. Cô nói: *Em thích có thật nhiều con*. Người đàn ông bảo: *Điên*. Những đứa trẻ vẫn lẩn quẩn trong ước muốn của cô. Cô nói: *Em thích hình ảnh một thằng bé mũi thò lò, tay nắm cái lưng quần sắp tụt chạy lon ton trong ngõ*. Người đàn ông bảo: *Đấy là một thảm kịch*. Cô vẫn vẽ những đứa bé trên tờ giấy. Cô gái nói: *Năm tới cho em đẻ nhé*. Người đàn ông bảo: *Anh chết trước khi hết năm*. Cô gái nói: *Cho em đẻ rồi hãy chết*. Người đàn ông bảo: *Em tự có bầu mà đẻ*. Cô gái nói: *Anh ác*. Người đàn ông bảo: *Bắt một đứa trẻ ra đời khi nó không muốn, đấy mới là tội ác*.

Cô gái quăng cây bút xuống nền nhà.

Cái linh hồn bé mọn phiêu dạt bảo: *Cô muốn có con thì khó gì. Đàn ông các loại thừa mứa. Nếu cô ngại, tôi sẽ chọn cho cô và mang về đây cho cô lấy giống. Nhưng mà này, tôi bảo thật: cô chỉ nên coi đàn ông là thứ đồ chơi thôi. Bởi họ thật sự chỉ là một thứ đồ chơi. Đừng sao chép họ khi chính họ không bao giờ là một sản phẩm hoàn chỉnh. Tôi cũng nói thật: trẻ con không phải là đồ chơi của cô và cô cũng đừng tưởng nó là sự nối dài của cô trong thời gian, bởi mỗi con người là một sinh thể riêng biệt, nó hiện hữu không phải do ý chí của cô hay người đàn ông cô vay mượn. Nó đến từ cõi chết và làm chứng cho cõi chết. Bởi thế, nó không thuộc về cô hay người đàn ông cô vay mượn*.

Dẫu sao tôi cũng cần một người đàn ông cho đêm nay.

Người lái xe ôm hỏi:

Cô muốn đến bar hay hội quán nghệ sĩ ?

Tôi thích uống rượu.

Ở chỗ nào cũng có rượu.

Tôi cũng muốn có cả môi.

Chiếc xe phóng rất nhanh đến một cái bar dưới hầm đất. Người chơi đàn đã nghỉ, ông ta rót rượu mời cô, nói xã giao:

Lâu quá mới được gặp lại em.

Em tưởng là em vẫn gặp anh.

Em nhầm lẫn với ai chẳng?

Em vẫn thích nhầm lẫn.

Thế thì thú vị thật.

Cũng chẳng thú vị gì mấy khi em tưởng tượng anh là Lennon.

Người đàn ông cười cười đưa ly rượu lên miệng.

Chưa chắc Lennon tốt hơn anh.

Em cũng tin là vậy. Em muốn thử lại lòng tin của mình.

OK. Dù anh không cần chứng minh điều ấy.

Cô lên xe của gã nhạc công. Con quỉ cái từ từ bung người ra. Nó lè lưỡi liếm vào không gian. Mùi người nồng nàn. Vòng tay ôm chặt khoảng không chắc cứng trước mặt, nó liếm vào gáy người đàn ông, liếm vào những cơn gió bay ngang trong khi thân thể nó bắt đầu đánh lại và những mạch máu cũng bắt đầu đỏ lên trong con mắt đục.

Anh vẽ cái gì trên trần nhà vậy ? Cô gái hỏi.

À, cái linh hồn bơ vơ của anh.

Nó là những cái vòng tròn của khói thuốc chồng chất và trôi đi. Cô gái lại hỏi :

Trời mưa hả anh ?

Ừ.

Em ướt cả rồi.

Tháng bảy trời không mấy khi tạnh. *Án-già-da-đế-dạ-ta-bà-ha.* Những cô hồn vật vờ than khóc. *Nam-mô-bộ-bộ-đế-rị. Già-rị-đa-rị. Đát-đa-nga-đa-da. Án-tam-đa-ra. Đà-đa-ta-bà-ha.* Người đàn ông quăng những đồng tiền ra sân. Bát cháo đã lạnh từ hôm trước. Những cây hương cũng đã tàn từ hôm trước. *Án-bộ-bộ-đế-rị. Đà-rị-đa-rị. Đát-đa-nga-đa-da.* Cô gái bảo: *Em là một cô hồn đói lạnh.* Người đàn ông bảo: *Để anh cúng em. Em muốn cháo trắng hột vịt muối hay xôi gà?* Cô gái nói: *Em cần một thứ khác.* Cái linh hồn phiêu dạt trong cô bảo: *Tôi cần ăn cần uống.* Cô hãy để hấn cúng cô bằng cháo trắng. Tôi đói lắm rồi. Cô hãy đòi hấn dẫn ra quán đêm. Ăn no rồi tôi sẽ có cách bắt hấn phục vụ cô. Bỗng nhiên, cô gái cảm thấy đói meo. Cái dạ dày trống rỗng réo lên sùng sục. *Nam-mô-tác-phạ-đác-tha. Nga-đa-phạ-lồ-chỉ-đế. Án-tam-bạc-ra-tam-bạc-ra-hồng. Nam-mô-tô-rô-bà-ra. Đác-tha-nga-đa-da. Đác-điệt-tha-án-tô-rô-tô-rô-bát-ra-tô-rô-bát-ra-tô-rô-ta-bà-ha. Án-noan-noan-noan.* Cô bảo: *Em muốn ăn cháo trắng.* Người đàn ông nói: *Ăn cháo trắng không có sức đâu.* Cô gái bảo: *Nhưng mà em thích.*

Cô chẳng cần thắp hương cho tôi nữa. Trong người cô, tôi thấy ấm áp. Mùi cô thật tuyệt. Tôi không có ý định chiếm lĩnh cô đâu. Cô cứ hiến cô cho bất cứ ai cô thích. Và tôi sẽ làm cho bất cứ ai đã đến với cô không thể bỏ cô được.

Dường như có lần anh nói em là cô gái không thể quên?

Phải.

Vì cái gì vậy ?

Vì em không giống bất cứ ai.

Anh có nhiều kinh nghiệm lắm à ?

Không hẳn vậy.

Con qui cái trườn người trên vách tường. Nó treo mộng mị của người đàn ông lên nhìn ngắm.

Anh có thích có con không ?

Em muốn đẻ cho anh à ?

Không. Hôi vậy thôi.

Trẻ con chỉ nên dành cho những người đức hạnh.

Anh tin là có người đức hạnh ?

Cũng phải tin chứ. Dĩ nhiên trong số những người đức hạnh không có anh.

Đôi mắt thao láo, hai cái tròng đen chạy qua chạy lại, con qui bám theo từng chi tiết hình ảnh trên con mộng của người đàn ông. Cô gái quấn chiếc khăn tắm ngang người đi trên bãi cát, cô đi từ chỗ đông người đến chỗ không còn ai. Cô không quan tâm đến cơn gió đang thổi mạnh. Chiếc khăn tắm từ từ rơi xuống. Cô vẫn không quan tâm. Cô đi mãi cho đến khi hút tầm mắt. Con mộng của người đàn ông kéo gần lại một cô gái khác. Cô đang ngồi bó gối trên giường. Người đàn ông hút thuốc trong toilette. Hắn đang nghĩ tới việc phải đối phó với lão chủ quán về cái lỗi hành xử lỗ mãng của lão ta với nhân viên. Hắn tự hỏi phải chăng cái ác là một thuộc tính trong cơ cấu xã hội con người và bởi thế cái ác tồn tại. Kẻ biết sử dụng cái ác là kẻ biết vận dụng qui luật vào cuộc sống. Cô gái duỗi dài hai chân hỏi vọng vào :

Sao lâu thế anh ?

Hắn không trả lời. Kỳ cọ thân thể một cách tần mẩn và bình thản, hắn nghĩ đàn bà thuộc về một vài qui luật mà người như hắn hoàn toàn có thể khống chế được. Cái linh hồn phiêu dạt tông cửa đẩy cô gái vào buồng tắm. Cô hãy dạy cho nó một bài học về sự khinh thị đàn bà. Cô đứng chắn giữa cửa. Miệng cô cười nhưng cô dùng ngón tay trỏ đặt lên môi bảo đừng nói gì. Cái linh hồn phiêu dạt lên tiếng bằng giọng của cô: Em là chúa tể mọi ham muốn và mọi ham muốn phải cúi xuống để tôn vinh em. Anh hãy quì xuống. Con qui cười sằng sặc, nó uốn người ra để sự tôn vinh được trọn vẹn. Con ham muốn đào dạt làm tê dại suốt từ hai chân lên tới đỉnh não. Con qui bảo hãy gào lên cho cảm xúc tràn trề đa phương thổ lộ. Cái linh hồn phiêu dạt lại nói: hãy để tiếng nói chìm xuống đáy mọi nỗi niềm. Khi đến bờ tới bến, tiếng nói có cách biểu đạt riêng của nó để nỗi niềm thỏa đáng nguồn cơn thể phệet và cô em sẽ được một phen phỉ chí tâm anh. Sau tiếng hét, cô gái ngất đi. Thế giới qui bày ra những mầm mống của vật giống. Cô bước đi giữa hai hàng âm binh ngất ngưỡng phun trào ma khí. Cuối con đường, người đàn ông nắm ôm cái xác mình. Cô gái đạp chân lên cái xác ấy, nói: Đồ bỏ.

Người đàn ông cầm tay cô gái nghe chừng nhịp đập của tim mạch và quan sát hơi thở phập phồng trên ngực của cô ta. Hắn yên tâm nằm ngửa người nhìn cái linh hồn bơ vơ trên trần nhà. Con qui lập tức cũng bò lên trần. Nó nằm sấp như hình phản chiếu của người đàn ông và bởi thế nó đè lên ông ta, trấn áp nỗi hoài cảm mông lung bằng một hình dung cụ thể. Người đàn ông nói :

Anh muốn bắt đầu lại.

Cô gái phản chân chồm lên người đàn ông nhưng nửa chừng cô buông người nằm vật xuống.

Em mệt.

4.

Hình như anh mới uống rượu ?

Người lái xe ôm cười :

Tôi lúc nào cũng vừa mới uống rượu.

Kể cả buổi sáng ?

Vâng.

Ông ta rút chai rượu treo trên xe xuống rồi giơ lên cho cô gái xem.

Tôi cứ tưởng là chai nước khoáng.

Cô tưởng nó là nước khoáng thì nó là nước khoáng.

Cô gái nhíu mày :

Cho tôi về nhà.

Cô sợ tôi say rượu?

Không. Đơn giản là tôi muốn về nhà, mặc dù tôi vẫn sợ phải về nhà.

Cái linh hồn phiêu dạt nói: Cô đừng trở về nắm mồ hiu hắt ấy. Tôi đã bao năm sống trong mộ tối tăm rồi. Cô cứ lên đường cho tôi được lên đường với cô, dẫn rằng con đường của cô và của tôi chẳng song hành dăm dư. Có thể con đường chẳng dẫn tới đâu nhưng nhất thiết chúng ta phải lên đường. Cô cũng cần phải bước ra khỏi chính cô để nhập thân vào mọi nỗi bi ai hỉ nộ. Chúng ta chỉ có mỗi con đường là đi qua trần gian mù mịt như một thánh hạnh và gánh vác thân phận con người như nó là thế. Đi nhanh hay đi chậm không phải là vấn đề. Cái chính là qua ngõ ta bà hỗn tạp ấy chúng ta đã gột rửa mình như thế nào. Tôi bảo thật, dục vọng chỉ có thể rửa bằng dục vọng, bởi thế tôi đã chọn cô và nhờ dục vọng của cô mà tôi được giải thoát.

Chiếc xe dừng trước cửa nhà. Cô gái nói giọng chùng xuống :

Tôi sợ phải nhìn thấy chính tôi.

Vậy thì cô muốn nhìn thấy cái gì không phải là cô?

Tôi cũng không biết nữa.

Con quỉ chui ra từ trong háng cô, người nó to lớn che chắn trước mắt cô. Nhìn xuyên qua nó, cô thấy con người níu kéo nhau. Mặt họ nhăn nhúm, cô không phân biệt được đó là những khuôn mặt oằn oại vì khoái cảm hay nổi thống khổ.

Hãy cho tôi tới một chỗ nào đó. Cô nói với người lái xe ôm.

Chiếc xe vọt đi. Người lái xe ôm bảo:

Cô hãy hát đi.

Hát ?

Vâng.

Cô gái cười:

Làm sao có thể hát như thế này.

Cô cứ thử xem.

Im lặng một lúc, cô hát: Đôi khi tôi như một con chim mỗi cánh. Và tôi muốn nằm xuống bãi cỏ anh. Nhưng anh không phải bãi cỏ. Chỗ tôi nằm trên cơn gió...

Tiếng máy xe nổ đều và nhẹ. Họ lướt đi qua những con phố, qua những cánh đồng và dừng trước một ngọn núi nhỏ. Người lái xe bảo:

Trên ấy có một ngôi chùa. Phía trái có một tảng đá lớn, bằng phẳng, cô hãy leo lên đó và nhìn.

Bốn trăm hai mươi lăm bậc cấp. Chân cô mỏi nhừ. Vào chùa, cô thắp một nén hương. Lòng cô trống rỗng. Phải vất vả lắm cô mới leo được lên tảng đá. Không gian mênh mông ngút tầm mắt, cô nhìn lên trời, nhìn xung quanh, nhìn xuống đất dưới núi. Cô thấy sự bé mọn của mình nặng nề. Và khi cô nhảy lên đập mạnh xuống tảng đá, con quỉ dồn sức mạnh vào hai bàn chân cô, tảng đá to lớn vỡ tan. Cô kinh hoàng vội vã xuống núi.

Người lái xe nghe thấy tiếng đá đổ. Ông ta hỏi :

Cô cảm thấy mình mạnh mẽ lên chứ ?

Không. Tôi thấy mình khác thường.

Cô cần phải an tâm về điều đó.

Tôi sợ hãi.

Không phải là cô đã nhìn thấy cái không phải là cô sao ?

Chính vì thế, tôi sợ.

Cái linh hồn phiêu dạt trần an: Đạp vỡ một tảng đá chưa phải là điều gì ghê gớm vượt sức con người. Cái khó nhất là biết cách điều khiển những khả năng ẩn giấu. Cô đã sở hữu một sức mạnh tuyệt đối, đó là sự sống. Và sự sống tự nó phương phi biến ảo để biến ảo phương phi con người. Khi cô nhìn thấy điều này, cô sẽ không còn phải ngạc nhiên về việc một thân thể bé mọn đã đạp vỡ một tảng đá lớn.

Cho tôi về khu rừng được. Tôi muốn được ôm chân người ấy. Đấy mới là sức mạnh của tôi. Cô gái nói.

5.

Người đàn ông đã nằm xuống chiếc võng. Giọng ông ta hững hờ:

Anh là sự trống rỗng. Và bởi thế, em chỉ mang đến cho anh những khuấy đảo không cần thiết.

Cô gái rên rỉ:

Lúc nào anh cũng làm khổ em.

Anh không muốn thế.

Hãy cho em bình an.

Bình an không phải có từ bên ngoài.

Sự bình an của em chính là tình yêu của anh. Hãy gìn giữ em.

Anh cũng chẳng gìn giữ anh nổi, làm sao có thể gìn giữ em.

Chìm sâu xuống sự im vắng của cánh rừng, người đàn ông để ngoài tai những điều cô gái nói. Ông ta nhắm mắt. Tiếng nói của cô gái lên đến đỉnh. Thình thoảng có tiếng chim đuổi nhau trên những cành cây. Cô gái chợt nhận nhận ra sự độc thoại vô duyên của mình.

Em nói anh có nghe không vậy ?

Người đàn ông im lặng. Cô bước đến quỳ bên chiếc võng.

Anh đừng giả vờ ngủ.

Anh chết rồi.

Anh không được quyền chết trước em. Hãy mở mắt nhìn em đi.

Người đàn ông mở mắt. Mặt cô gái rất buồn. Giọng cô thê lương :

Em không thể sống thiếu anh.

Cô hôn lên mặt ông, rồi từ từ hôn khắp người ông. Cô cầm tay ông đặt vòng sau lưng mình. Ông nhẹ nhàng ôm cô. Thở dài.

Em là nỗi oan nghiệt của anh.

Con qui hiện ra từng phần, nó quần lấy người đàn ông như vải liệm, rồi lôi ông ra giữa nhà, nó xiết ông trong bóng tối của miếng vải. Hãy rên lên như con chó bị thương. Hãy bạo liệt lên như một con thú dữ. Mi không thể chết khi tinh lực vẫn còn lai láng. Nó vừa nhảy chồm chồm trên người ông vừa hét. Hãy kích thích em đi.

Bóng tối của miếng vải liệm làm người người đàn ông tức thở. Ông đưa hai tay cào về phía trước. Con qui nói: Mạnh vào. Người đàn ông không tìm thấy khoảng trống. Ông tiếp tục cào và giằng xé. Miếng vải liệm bùng nhùng mà dai dẳng. Con qui lại gào: Mạnh nữa vào. Người đàn ông cắn vào miếng vải liệm. Ông thấy miệng mình đầy máu.

Cô gái nói :

Anh là người đàn ông vĩ đại nhất.

Rót cho anh ly rượu.

Người đàn ông muốn tổng cái cảm giác thú vật trôi qua khỏi cuồng hộng. Con qui nằm trong dạ dày. Nó nhấm nháp thịt người đàn ông và nó muốn được ủ trong hơi hướng của ông ta. Cơn đau bụng bất chợt làm ông oằn oại. Ông bước vào toilette. Cô gái ngồi ở ngưỡng cửa nhìn ông.

Em thích. Cô gái nói.

Cả cái việc nhìn ngắm này ?

Sự thân thuộc làm cho em hạnh phúc.

Anh luôn luôn muốn buông bỏ mọi sự.

Kể cả em ?

Không kể lúc đói, sự trống không trong dạ dày thật nhẹ nhàng. Có lẽ những người ăn chay trường cũng có cảm giác ấy.

Tại sao lại phải từ bỏ những thứ mà ta có thể hưởng?

Đấy là nghiệp chướng.

Cái linh hồn phiêu dạt bảo: Thằng cha này ăn phải bả của Phật. Đừng tưởng buông bỏ mọi sự là xong. Hãy dẫm lên than hồng mà đi. Hãy phơi trần ra mọi ước muốn. Và trầm luân với gập ghềnh hiện thực. Cô hãy trù lên đầu nó cái nghiệp chướng nặng mùi của cô để nó biết rằng không có cách từ bỏ nào tốt hơn là đi qua nó.

Đứng lên, cô gái lúc lắc cặp mông tròn trĩnh của mình.

Mông em đẹp phải không ?

Ừ.

Cô bước ba bước tới trước mặt người đàn ông. Cô ôm đầu ông ta ép sát vào người mình. Cô bảo:

Thế giới đầy những bí ẩn.

Người đàn ông bình thản:

Chẳng có điều gì đáng bận tâm.

Tiếng nước xối trong bồn cầu được con qui khuếch âm nghe giống như tiếng thác lũ từ trên núi đổ xuống.

Anh không thấy kỳ lạ sao ?

Cái gì kỳ lạ ?

Tiếng nước xối trong bồn cầu.

Chỉ là vấn đề của lỗ tai.

Không. Có những cái không thuộc về lỗ tai.

Thì là con mắt hay một bộ phận cảm nhận nào đó.

Anh không biết được em đã thấy những gì.

Đúng là anh không biết.

Có một con người khác, một thế giới khác trong em.

Em hơi nhạy cảm quá đó thôi.

Không phải. Có một người nào đó đã nhập vào em.

Em đang tưởng tượng.

Anh cần phải tin điều này và giúp em.

Bằng cách nào ?

Tổng khứ nó ra khỏi em.

Cái linh hồn phiêu dạt lên tiếng: Không ai có thể tổng khứ tôi, vì không ai mạnh hơn tôi, cũng không ai đức hạnh tu tập hơn tôi. Cô đừng mời thầy mời cha làm gì, chỉ vô ích thôi. Tôi tự đến và tôi sẽ tự đi khi nào tôi muốn.

Người đàn ông bảo:

Em hãy ngồi ngay ngắn. Nhắm mắt lại.

Ông ta ra trước nhà thấp một nén hương, tập trung tinh thần và ý lực hít thở mạnh. Trên đầu ông, cánh cửa giao hòa mở ra. Và khi trở nên hoàn toàn trống rỗng, ông bước vào nhà đến trước mặt cô gái. Ông bảo cô :

Hãy mở mắt ra và nhìn vào mắt anh. Hãy nhìn thấu suốt sự trống không. Hãy trở nên trống không.

Một lực hút cực mạnh xoáy vào trong cô gái. Cái linh hồn phiêu dạt bám vào cô, nó nói: Trống không chỉ là một cảm thức viên mãn. Đừng lừa dối tôi về cái không ấy.

Người đàn ông định tâm vô cương. Trương độ của cái không càng lúc càng tịch lặng. Sự tịch lặng không bền bờ làm cho cô gái đắm chìm. Cô thấy mình bị đánh mất. Quờ quạng đôi tay vào khoảng không, cô không tìm được chỗ bám víu. Không phải cô tự trút, mà một sức mạnh ngoài cô đã rút cô ra khỏi chính cô, ra khỏi cái có định hình cô trong cuộc sống. Cô không còn cảm thấy gì ngoài một nỗi hoang mang vô định.

Khi tỉnh lại, cô gái thấy mình lơ lửng.

Người đàn ông cứu cô đã ngã vật xuống đất. Con quỉ bóp mũi ông, con ma bịt mồm ông.

6.

Một mùi hôi kỳ lạ lan tỏa khắp cánh rừng. Nó không phải mùi chuột chết. Cũng không phải mùi phân. Nó âm âm i i như tiếng vỗ cánh của bầy châu chấu và đập vào cánh mũi của người đàn ông đánh thức cái khứu giác chai lì lười biếng. Ông ta buồn rầu lấy chai dầu gió bôi vào mũi. Cái mùi hôi vẫn nồng nặc. Không còn những sớm mai của không gian tinh khiết. Không còn những cơn gió thanh tân lồng lộng. Không khí càng lúc càng đặc lại bởi mùi hôi. Người đàn ông biết rằng bầy quỉ đã đến.

Ngồi xếp bằng dưới đất, ông định tâm thoát ra khỏi mọi ý niệm. Cái mùi hôi từ trong người ông bốc lên. Bầy quỉ lao xao : thằng cha này cũng là một loại quỉ. Và chúng tiết ra một thứ khí trung hòa. Mùi hôi của người đàn ông đọng lại và dưới quyền năng của bầy quỉ, cái mùi hôi ấy hiện hình thành những con bọ xít.

Người đàn ông nôn oẹ đến vỡ cổ họng, cái mùi hôi vẫn không tan biến. Bầy quỉ bảo: Hãy hít thở không khí này vì nó là hiện thực. Chúng ta đã chiến thắng và vinh quang của chúng ta được đặt trong thân xác người. Người được sống mà không phải tô vẽ các ảo tưởng.

7.

Con bọ hung là một kỳ quan. Người lái xe ôm nói.

Nó là một con vật bản thủ.

Dù thế, tôi vẫn bảo con bọ hung là một kỳ quan.

Cô gái không chịu đựng được ý tưởng về một thứ đức hạnh của người làm đĩ như người lái xe nói về sự trung thực. Cô hỏi:

Anh không thấy nó ghê tởm ?

Đây là cái kỳ vĩ của giống vật.

Cảm giác lợm giọng làm cô muốn xuống xe. Người lái xe nói:

Cô cứ xuống xe và đi bộ một mình. Cô đừng sợ con đường hoang vắng. Tuyệt diệu đấy. Thử xem.

Tôi không cần thử. Lúc nào tôi chẳng đi một mình trên con đường hoang vắng.

Cô đã bao giờ nhìn kỹ một con bọ hung chưa?

Chưa.

Nó là một kỳ quan.

Anh không còn cái gì khác để ca tụng à?

Không, vì tôi đã thấy nó là một kỳ quan.

Anh muốn tra tấn tôi vì cái gì vậy? Cô gái nổi cáu.

Tại sao tôi lại có thể tra tấn cô? Tôi chỉ muốn nói một điều đơn giản, con bọ hung là một kỳ quan, thế thôi.

Anh định chứng ngộ với tôi điều gì?

Không, chỉ vì tôi đã thấy như thế.

Anh đã thấy như thế từ lúc nào?

Lúc chờ cô.

Anh đã làm gì khi chờ tôi?

Tôi không làm gì ngoài sự mong ngóng cô. Và tôi đã thấy con bọ hung lừng lững dưới đất. Vẻ trần trụi cứng cáp của nó trông giống như một chiếc xe tăng. Từ đồng phân, bất thần cái xe tăng ấy bay lên. Đây là một kỳ quan.

Anh có phải là một kỳ quan không?

Tôi không phải là con bọ hung. Tôi là một con kỳ ngộ.

Với cái gì?

Sự hoang đường của cô.

Anh nhận xét tôi thế à ?

Cô cho thế là xấu?

Không.

Vậy thì có gì phải bận tâm.

Họ trở về khu phố quen thuộc. Cô gái nói:

Tôi muốn ăn hột vịt lộn.

Chiếc xe tấp vào lề đường. Họ ngồi dưới chân cột đèn. Phía bên kia đường một nhóm người nước ngoài đang uống bia với cây đàn guitar của gã bán khô mực. Tiếng đàn đã xô một cô gái đứng lên. Cô nhảy thiết hài. Mặt đất co rúm lại trong khi những người đàn ông bông lơn một niềm sáng khoái hồn nhiên.

Từ trong bóng tối khuya khoắt, một bà lão chậm chạp từng bước lê thân hình còm cõi tới chân cột đèn. Bà nói với cô gái:

Cô đang phiền muộn, để tôi xem cho cô một quẻ.

Tôi còn có gì đáng quan tâm nữa đâu.

Cô đừng nói thế. Cô còn trẻ.

Làm sao bà có thể mang hi vọng đến cho tôi.

Tôi không mang được niềm hi vọng hay sự bi quan đến cho cô, nhưng tôi có thể báo cho cô biết tương lai của cô thế nào.

Bà thử đi.

Tôi không phải thử. Tôi đã xem bói năm mươi năm. Cô cần phải có lòng thành.

Bà lão trải tờ giấy xuống đất rồi đưa bộ bài cho cô, bảo:

Cô xào bài chín lần. Rồi bốc một lá bằng tay trái.

Con bài bích trang tráo nằm ngửa trên tờ giấy báo cũ. Những lá bài được xào đi xào lại và trải đều thành bốn hàng. Bà già nói :

Tôi đã nói cô đang phiền muộn. Một người đàn ông trẻ hãm cô, nó ở rất gần cô. Nó làm cho cô không yên ổn. Cô sẽ phải trải qua một thời kỳ kinh khủng. Nếu không nhờ phúc tổ tiên, cô có thể bị điên. Cô lại có một người đàn bà luôn che chở. Bà này có quyền thế ở cả hai cõi âm dương và bà ta sẽ chỉ cho cô một con đường thứ ba để tìm hạnh phúc. Cô sẽ giàu có.

Cái tôi cần biết là tôi nhiều con không ?

Cô sẽ có con.

Mấy đứa ? Cô vội vã hỏi.

Cô xào bài cho tôi một lần nữa. Chọn một lá bằng tay phải.

Con ách cơ xuất hiện. Bà lão dịu dàng nhìn cô:

Cô sẽ có ba con.

Đưa tiền cho bà lão, cô muốn cảm ơn định mệnh. Phía bên kia đường đã vắng ngắt. Người lái xe ôm nói:

Sao cô không hỏi chồng cô thế nào ?

8.

Anh biết con đường thứ ba ở đâu không ? Cô gái hỏi người lái xe ôm.

Cô hãy tìm hỏi người đàn bà quyền thế như bà thầy bói nói.

Tôi không quen ai quyền thế.

Sự quyền thế đôi khi ẩn mật. Cô thử lắng nghe xem.

Tôi chỉ thấy sự trống rỗng.

Người lái xe ôm nghĩ, gã đàn ông ấy đã chế ngự được cô gái bởi sự trống rỗng của ông ta.

Cô thấy nhẹ nhõm hơn không ?

Không. Đây là sự khác biệt giữa tôi và anh ấy.

Tôi phải chờ cô đến đâu ?

Đến nơi có người đàn bà quyền thế ở cả hai cõi âm dương.

Không nên đùa nữa.

Thế thì anh bảo tôi phải đi đâu ?

Người lái xe im lặng trong lúc chiếc xe vẫn lao đi. Họ đứng trước nghĩa trang.

Sao anh lại chờ tôi tới đây ?

Tôi không biết đi chỗ nào khác hơn.

Người lái xe đi mua bó hương. Cô gái tần ngần bước đến ngôi mộ cha mình. Cô phát hiện ra có một ngôi mộ mới nằm ngay bên cạnh ngôi mộ cha. Đất trên mộ còn mới. Tấm bia cho biết đó là một người đàn bà. Một tên tuổi xa lạ. Người lái xe ôm tới. Ông bật lửa đốt hương rồi đưa cho cô. Trong lúc cô khấn vái, người lái xe đưa mắt nhìn tấm bia trên ngôi mộ mới.

Tôi biết bà này. Người lái xe nói. Không hiểu tại sao bà lại chôn ở đây ?

Chôn ở đây hay một chỗ nào khác thì có gì lạ ?

Bà ấy có chuẩn để nằm ở một chỗ khác.

Cô gái cười nhạt. Tuy vậy cô cũng dành cho bà một nắm hương. Dù bà là ai, bà đã đến nằm cạnh cha tôi, tôi cũng cầu chúc cho bà một niềm ấm áp vĩnh hằng. Người đàn bà nói: Cám ơn con. Xin cám ơn con. Hãy cho mẹ gọi con là con, vì đây là điều mẹ khao khát. Hãy cho mẹ niềm ấm áp của con, vì đây là điều mẹ thiếu thốn. Cô gái hỏi : Bà không có ai thân thích ư? Người đàn bà nói: Có, nhưng sự thân thích nào có ý nghĩa gì khi nó không phải là tình yêu. Cô gái hỏi: Bà không có tình yêu ngay cả với người thân thích? Người đàn bà nói: Có, nhưng tình yêu ấy đã chết trước khi ta chết. Cô gái hỏi: Có phải bà chỉ cần tôi hương khói? Người đàn bà nói: Không phải chỉ là hương khói mà còn là tình yêu của con. Cô gái hỏi: Làm sao tôi có thể yêu được bà ? Người đàn bà nói: Hãy yêu mẹ vì mẹ là mẹ của con. Cô gái hỏi: Bà là mẹ tôi từ lúc nào? Người đàn bà nói: Từ lúc con chưa được sinh ra. Cô gái hỏi: Đây là một ẩn dụ hay sự thật ? Người đàn bà nói: Sự thật. Cô gái hỏi: Tại sao không có ai nói với tôi điều này ? Người đàn bà nói: Vì mẹ không cho ai được quyền nói khi mẹ chưa nói. Cô gái hỏi: Tại sao phải giấu đứa con về người mẹ của nó? Người đàn bà nói: Đó là bi kịch của mẹ. Cô gái hỏi: Bà đã từ chối con bà ? Người đàn bà nói: Đó là nỗi đau khổ dần vật mẹ. Cô gái hỏi: Cha tôi không phải là chồng bà ? Người đàn bà nói: Đây là người mẹ thoáng gặp. Cô gái hỏi: Ai thực sự là cha tôi ? Người đàn bà nói: Một người đã chết, nhưng không phải gã đàn ông nằm cạnh mẹ. Cô gái hỏi : Người đàn ông này là ai ? Người đàn bà nói: Mẹ cũng lầm lẫn như con, bởi vậy mẹ mới tới đây. Người đàn ông này chỉ là một tên vô lại. Cô gái hỏi: Cha tôi ở đâu ? Người đàn bà nói: Mẹ đang đi tìm. Cô gái hỏi: Bà có đi tìm con bà không ? Người đàn bà nói: Mẹ vẫn luôn ở bên con. Cô gái hỏi: Bà biết con đường thứ ba của tôi chứ ? Người đàn bà nói: Hãy lắng nghe trong cửa mình.

9.

Trong cửa tôi, những người đàn ông đã chết. Con tôi tắm cuồn cuộn im bật. Khoảng không lạnh lẽo vô hình dung. Mọi con đường đều dẫn tới cái chết. Những cơn mê sáng lúc chập tối mang bóng hình của đấng sáng tạo. Người không đến trong hào quang của chân lý. Sự thậm thụt trong lỗ đen chỉ là giấc mơ tuyệt vọng. Dẫu rằng tôi đã hiến dâng tôi không bờ bến. Những người đàn ông trôi trên dòng chảy nhân sinh trôi rữa. Những người đàn bà sốt ở đầu lưỡi mỗi mòn. Đấng sáng tạo vẫn ẩn mình. Mùi của người như rễ cây chôn dưới đất. Con buồn nôn lúc đầu ngày của người đàn bà mang thai. Con chuột chũi rúc mõm vào miếng bánh mì. Đứa bé bán vé số ngồi khóc vì bị cướp những đồng tiền mua sự may mắn. Đấng sáng tạo ngồi trên cây rung những ngọn gió mùa hè. Tôi ngồi dưới lều đường uống nước mía và mua những cuốn sách bói toán. Số phận tôi nằm trên con đường thứ ba. Số phận của đấng sáng tạo nằm trên một cung vòng của người làm xiếc. Người bán sách đạo bảo : Cuốn Đắc nhân tâm bán chạy nhất. Thì ra người ta vẫn muốn được lòng người khác. Bỏ quên card điện thoại trong máy. Tôi gọi những linh hồn oan khuất. Tiếng sóng vỗ trả lời vô vị. Người đập xích lô già chửi rửa những con đường cấm. Hòa bình từ khi tôi chưa sinh ra thế mà vẫn có người chết giữa hai làn đạn. Anh bảo : Sự nguy tín làm nên ánh sáng. Những họa sĩ vẽ tranh khỏa thân vẫn uống rượu trong hầm. Những bức tượng giả cổ đòi lên giá. Thị trường chứng khoán chao đảo. Hãy giữ em bình yên bằng tình yêu chung thủy của anh. Hội đồng thi đua không xét duyệt. Tháng bảy mảy không có lương vì đến tháng tám hợp đồng mới được ký lại. Thời gian bị chó ăn lung. Đấng sáng tạo ngáp. Em đói. Đói thì có làm tình được không. Con mưa đêm âm ỉ trên mái tôn. Những con mèo đuổi nhau làm sập một góc trần. Tiếng rên rỉ của chúng như tiếng trẻ con khóc. Em khát nước. Sông Hương tràn bờ bún bò Huế tanh tươi. Ngọn tháp đổ tiếng chuông. Linh hồn tôi run rẩy trong hơi sương Vĩ Dạ. Ôi giờ ơi là đẹp. Ngày mai trời lại sáng. Đêm một trời lại tối. Sự quần quanh của kim đồng hồ. Đấng sáng tạo bảo cứ tìm rồi sẽ gặp. Sao anh biến biệt thế. Hãy trả lời tôi con đường thứ ba mù mịt. Hãy cho tôi chín nút bài cào. Đừng ăn gian tôi cái đức

hạnh của con đĩ. Mày cứ hát đi. Tác phẩm là của công chúng. Tiền cát xê là của tao. Cà phê phổ vãng những nhà phê bình. Đài tiếng nói nhân dân ngái ngủ. Ngồi xồm trên dư luận thì không cần uống thuốc xỏ. Ồi giới ơi là đẹp. Vạt nắng chiều buông như em cời áo. Làm thế nào giữ được vạt nắng không bay. Làm thế nào giữ được anh khi anh trống không thế kia. Tôi không muốn về. Đừng nhốt tôi trong sự trống không xa xăm. Người đàn bà là mẹ tôi đã chết rồi. Người đàn ông là cha tôi cũng chết rồi. *Nam-mô-a-di-đà-ba-da. Đa-tha-già-đá-dạ. Đá-diệt-da-tha. A-di-dị-đô-bà-tì. A-di-dị-đá-tát-đam-bà-tì. A-di-dị-đá-tì-ca-nan-đế. A-di-dị-đá-tì-ca-nan-đa. Già-di-nị-già-già-na. Chi-đa-ca-lê-ta-bà-ha.* Tôi thực sự là ai cũng chẳng có gì quan trọng.

(7.8.2002)